

Pásztor Gyula

„TE VAGY AZ ÉN SZERETETT FIAM!”

„Történt, hogy az egész nép megkeresztelkedése után, amikor Jézus is megkeresztelkedett és imádkozott, megnyílt az ég, leszállt rá a Szentlélek testi formában, galambként, és hang hallatszott a mennyből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm. [...] Jézus Szentlélekkel telve eljött a Jordántól, és a Lélek indítására a pusztában tartózkodott negyven napon át, miközben kísértette az ördög. Nem evett semmit azokban a napokban, de amikor azok elmúltak, megéhezett. Ekkor az ördög így szólt hozzá: Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré. Jézus így válaszolt neki: Meg van írva, hogy nemcsak kenyérrel él az ember. Ezután felvitte az ördög, megmutatta egy szempillantás alatt a földkerekség minden országát, és ezt mondta neki: Neked adom mindezt a hatalmat és dicsőséget, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom. Ha tehát leborulsz előttem, tied lesz mindez. Jézus így válaszolt neki: Meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj. Ezután elvitte őt Jeruzsálembe, a templom párkányára állította, és ezt mondta neki: Ha Isten Fia vagy, vesd le magad innen, mert meg van írva: Angyalainak megparancsolta, hogy őrizzenek téged; és tenyerükön hordoznak, hogy kőbe ne üsd lábadat. Jézus így válaszolt neki: Megmondatott: Ne kísérsd az Urat, a te Istenedet. Amikor az ördög elvégezte minden kísértését, eltávozott tőle egy időre.” (Lk 3,21-22; 4,1-13)

Aki Jézus megkeresztelkedésének történetét olvassa, valószínűleg ösztönszerűen is ráhangolódik arra, amit ebben az ünnepi pillanatban Ő Atyjától hallott: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.” Emberi gondolkodásunkkal várjuk vagy odagondoljuk a folytatást is: „Nagyon szeretlek, mindenben melletted állok, s amire csak szükséged van, mindent megadok neked.” Igen, így lehet atyai módon elindítani valakit a küldetésére, a másik oldalon pedig így lehet bátran, biztos háttérrel elindulni arra. Minden adott, nincs lehetetlen. Ez a vágyott, ideális állapot. Nem lenne ez elég biztosíték arra, hogy csak menni kell, s bármihez hozzákezd,

az garantáltan sikerülni fog? Földi eszünkkel könnyen így gondolkodunk. Ebben a helyzetben lesz különösen beszédes, amit Jézus innen elindulva tesz, mert hitelesen tanúskodik arról, miként tekint a szolgálatára, hogyan lehet azt Isten Fiaként, Isten gyermekeként betölteni. Viselkedése példa arra is, hogyan lehet ilyen küldetésre felkészülni, a vele járó kísértésekben megállni.

Az első, ami az evangéliumból kiderül: Jézus a küldetését rábízott feladatként látja. Ez nem kisebbíti Jézus szerepét, tekintélyét, hanem inkább felértékeli, hiszen ilyen feladatot nem lehet akárkire rábízni. Jézus ebből következően pontosan látja, hogy ezt a szolgálatot csak a megbízóra figyelve, az ő folyamatos vezetése alatt lehet betölteni. És Ő erre tudatosan ügyel. Ezért írhat róla Lukács evangélista következetesen ilyen megállapításokat: „Jézus *Szentlélekkel telve* eljött a Jordántól, és a *Lélek indítására* a pusztában tartózkodott.” Majd a megkísértést követően: „Jézus a *Lélek erejével* visszatért Galileába.” Lk 4,14

Az adventi, karácsonyi időszak elmúltá hasonló kérdést vet fel: Hogyan tekintek arra az útra, azokra a feladatokra, amelyekre Isten az ünnepi örömhírral elindított? Hogyan készülök fel ezekre? Mennyire fontos, mennyire döntő mindez? Betelhetett a szívem azzal az örömmel, hogy Isten Jézus Krisztusban lehajolt hozzám, érte én is Isten gyermeke lehetek, akit szeret, s akinek Krisztus azt ígérte, hogy velem lesz minden napon a világ végezetéig. Ennél nagyobb biztatást mit kaphattam volna? Ebben valóban benne van minden, ami az életre és az üdvösségre szükséges. A kérdés mégis az, hogy hogyan érvényesül ez. Csak annyiból áll, hogy Isten megmondta, és akkor ezzel a továbbiakban semmi tennivaló nincs? Mit jelent a gyakorlatban, mivel jár az, hogy Isten gyermeke vagyok? Hogyan érvényesíti ezt Isten? Lehet, hogy a megvalósulás érdekében nekem is vezetésre van szükségem? Ha igen, akkor meg kell tanulnom figyelni rá. Hogyan tehetem ezt, mi segít ebben?

Jézus erre látja alkalmas és szükséges eszköznek a böjtot, a hosszabb lemondást, elvonulást: tanulni, gyakorolni odafigyelni az Atyára. Szabadnak lenni arra, hogy értse a Szentlélek vezetését, és engedjen annak. Ez alatt a negyven nap alatt Jézus sajátosan is megéli az Atyjával való közösséget. Megelevenedik és fontossá lesz mindaz, amit eddig az Írásokból tanult, személyessé lesz az, ami felőle megíratott. Most nem vonhatja el ezekről semmi a figyelmét, sajátosan is ezt éli meg. A történet folytatása hitelesíti ezt, és tanúskodik ennek eredményéről.

Negyven nap után az éhség, a kenyérteremtés kísértésével szemben felszabadultan tudja kimondani: „Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából jön.” (Mt 4,4) Az ige marad az első, mert ez pontos útmutatást jelent, biztosítja az Atyával való élő kapcsolatot. A hatalmat és a belőle fakadó lehetőséget nem az garantálja, hogy ki vagyok, hanem az, hogy kivel vagyok. A böjt útján Jézus megerősödött ebben, és felkészült arra, hogy a szolgálata során ehhez igazodjon. Isten gyermekét Isten táplálja úgy, ahogy neki szüksége van rá.

A böjt segíti Jézust abban is, hogy igent mondjon a függőségi viszonyára, és hálásan megélje azt. Az Atyát imádni és neki szolgálni - meggyőződés, hogy ez a negyven nap ebben telt: az Atya imádatában, imádságos, megszentelt bizalmi közösségben vele. Ahol így él ebben, határozott nemet tud mondani arra, amikor a kísértő nagy ígéret

körítésével arra hívja, hogy előtte boruljon le. Ezt a küldetést csak Isten imádatára és szolgálatára elkötelezetten, abban megállva lehet gyakorolni. Isten gyermeke Istenhez tartozik. Mivel ez ellenkezik a bűneset utáni emberi természetünkkel, fontosak és áldottak azok az eszközök, amelyek ebben erősítenek, megtartanak. Ezek egyike Jézus példája szerint is a böjt.

Sajátos helyzet elé állítja a szeretett Fiút a kísértő a harmadik próbálkozásával. Amikor a templom párkányára viszi, arra biztatja, hogy vegye kezébe az irányítást: provokálja Istent, kényszerítse olyan cselekvésre, ami a maga hírnevét szolgálja. Nem lenne jogosult erre a gyermek? Mi lenne ennek az eredménye? Vagy halálra zúzza magát, vagy egyszerűen szembe megy Istennel, s ezzel okozza a saját bukását. A szeretett Fiúnak nem az a kiváltása, hogy kényszerítve őt arra veszi rá az Atyját, amire akarja. Ez istenkísértés lenne. Szeretett gyermeknek lenni azt a kiváltásgot jelenti, hogy bizalommal összehangolódhat az Atyával, hogy aztán abban, amire az Atya indítja el, amivel az Atya bízta meg, abban hittel várja az Ő teljes hatalmának és oltalmának az érvényesülést. De ehhez Isten Fiának és Isten gyermekének figyelnie kell, hogy értse az Atya szándékát, és azonosuljon azzal. Arra, és csak arra induljon el, amire az Atya hívja, indítja, és minden másnak mint kísértésnek ellent tudjon állni. Jézus igyekezett erre is tudatosan felkészülni, s a böjt, az elvonulás alkalmas eszköz volt számára.

Különös kiváltás, hogy keresztyén emberekként Isten gyermekei lehetünk. Jézus példát adott arra, hogy ez nemcsak lehetőséget, hanem feladatot is jelent. Oktasson Ő, és formáljon a maga eszközeivel, hogy Isten gyermekeiként felkészülten éljünk!